

fentlig Nye er de særlige Dyrskuer, som foreflaaes oprettede, og det navnlig baade over det Ene og det Andet, som jeg ikke skal komme ind paa. Jeg tillod mig ved Forelæggelsen at sige, at naar det Nye om Virksomheden for Husdyrbrugets Fremme ikke var kommen med, vilde jeg have betænkt mig ved at sætte en saa stor Sum ind i § 1. Naar nu ærede Medlemmer ønske dette Nye studt længere frem, kan jeg ganske dele deres Ønske, men maa gjøre opmærksom paa, at det er ikke let i Løben at sige, at det er det Nye, der særlig skal skydes frem, thi dertil hører Tilslutning fra Landbrugforeningernes Side; først naar det viser sig, at de ville fremme Foranstaltninger i den nævnte Retning, kan man komme til at præmiere. Man kan sige, at man ikke vil uddele mere end en vis Del til Præmier ved Dyrskuerne, og at Resten skal man anvende i den anden Retning. Det er den eneste Ændring, jeg anser for mulig i den Retning. Jeg kan altsaa være enig med, hvad der har været Klagen i alle de ærede Taleres Foredrag, at Præmieordningen ganske vist ikke er saa overordentlig værdifuld, men jeg tror, at det er Noget, man ikke kan komme bort fra, og jeg tror, at som Forholdene have udviklet sig med Dyrskuerens Tal og Landbosforeningernes Antal, maa man gaa noget videre end hidtil, naar man hovedet skal holde det i Gang.

Den ærede Landstingsmand for 6te Kreds (Ahlsefeldt) var indseende paa Spørgsmaalet om Heste og særlig Hingste og ønskede at gaa over til at holde Studhingste, hvilket maaske vilde være en meget virksom Foranstaltning. Jeg tror, at det ærede Medlem kan have Ret deri. Overse Beføtningerne derved kan jeg dog ikke, og der er det Uheldige ved denne Foranstaltning — og deri maa jeg give den ærede Landstingsmand for 7de Kreds (Hauerzlev) Ret — at den har været forsøgt for nogle Aar tilbage her i Landet paa en meget uheldig Maade og virkede, hvad den kunde, til at skade Hesteavl i alt Fald i Sjælland; de Mærker, vi have faaet deraf, ere ikke gaaede bort endnu. Jeg tror heller ikke, at den ærede Landstingsmand for 6te Kreds har Ret i, at Hesteavl i det Hele er i Tilbagegang her i Landet. For Sjællands Vedkommende er den i Fremgang, og jeg giver atter den ærede Landstingsmand for 7de Kreds Ret, naar han siger, at man i Sjælland tager nogle andre Hensyn, og at man der ikke alene tænker paa Præmier, men i alt Fald tilbørlig lader sig bestemme af Handelsværdien, og det er meget rigtig. Den ydste Hesteavl's Svagthed ligger ikke i, at Syden ikke har Blik for Hestens Værdi, men den ligger i to andre Ting. For det

Første sagde det ærede Medlem meget rigtig, at man var for tilbørlig til at sælge for tidligt og ikke holde paa Dyrene, til de bleve gamle nok til Brug; men dernæst ligger den for en ikke ringe Del i, at Opdrætningen ikke altid foregaar paa nogen heldig Maade med Hensyn til at udvikle Dyret som Salgsdyr. I den Retning tror jeg, at det ærede Medlem har Ret. Men hvad vistnok ikke blot dette ærede Medlem, men ogsaa det ærede Medlem for 6te Kreds (Ahlsefeldt), og jeg tror Alle ere enige i, er, at man kan ikke samle de forskellige Fordringer under een Hat, saaledes som man i sin Tid forsøgte. Vil man have noget Godt frem, saa maa man specialisere og holde hver af Retningerne frem for sig. Jeg er tilbørlig til at tro, at fra Agerbrugets Side kan man heller ikke se bort fra, hvad man skal jende ud af Landet. Den svære jydsk Hest turde være den, vi helst skulle lægge til Grund for vor Hesteavl; men hvilken Raceavl vi skulle drive, om vi ved Siden af skulle drive en Bugsaavl, er et Spørgsmaal for sig. Om man til dette Brug skal købe nogle Heste, er ikke nogen stor Ulykke. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for 6te Kreds har Ret i, at vi faae Spotpriser for de Heste, vi sælge. Det kan gjælde for de udrangerede Heste, som sælges; men naar det ærede Medlem vil se, hvilke Priser man opnaar for gode Handelsheste paa 4—5 Aar, saa vil han erkende, at det er en virkelig Indtægtskilde for Agerbruget i de Egne, hvor det drives systematisk. Jeg er tilbørlig til at sige, at det er i Dieblisset maaske den solideste Indtægt, man har, navnlig i Randersegnen og en Del af Vendsyssel, hvor jeg tror, at man i Dieblisset er ret vel stillet i Forhold til andre Egne med Hensyn til Landbruget. — Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Hauerzlev) antede over, at Dommervalgene bestemmes væsentlig af Indenrigsministeren, og han ønskede, at Landbosforeningerne skulde have en væsentlig Indflydelse derpaa. Det foreskommer mig, at det ærede Medlem her har set ganske feil. De eneste, Indenrigsministeren udnævner, ere Meddommerne af Stutterikommissionen, Formændene for de respektive Hingste- og Dyrefluekommissioner, som tillige have et vist Tilsyn med Landbosforeningernes Dyrskuer. Det er Noget, der ikke er nyt, men finder Sted den Dag i Dag. Forrigt vælge Landbosforeningerne alle deres Dommere, og til Hingste- og Dyrefluekommissionerne vælges Medlemmerne af Amtsaadene efter Forslag af Landbosforeningerne. Det kan ikke godt være anderledes. Jeg tror altsaa, at Landbosforeningerne have faaet al den Indflydelse, hvortil de kunne